

LBDIS

Lawrence Block

Opt milioane de feluri de a muri

Titlul original: *Eight Million Ways To Die*

We know
books

Copyright © 1982 by Lawrence Block. All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLOCK, LAWRENCE

Opt milioane de feluri de a muri / Lawrence Block ; trad. din lb. engleză

de Radu Vancu. - București : Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6749-17-1

I. Vancu, Radu (trad.)

821.111

Coperta colecției Crime Canon: MIHAIL COȘULEȚU

Tehnoredactor: SIMONA PREDA

Bun de tipar: NOIEMBRIE 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Lawrence Block

OPT MILIOANE DE FELURI DE A MURI

traducere din limba engleză
de Radu Vancu

CRIME SCENE PRESS
2025

UNU

Am văzut-o intrând. Ar fi fost greu să n-o vezi. Avea părul blond, aproape alb, genul de păr pe care l-ai numi bălai dacă ar fi al unui copil. Al ei era împletit în cosițe groase, răsucite în jurul capului și prinse cu agrafe. Fruntea îi era înaltă și netedă, pomeții proeminenți și gura o idee cam largă. Cu cizmele în stil western ajungea probabil la un metru optzeci, din care picioarele reprezentau cea mai mare parte. Purta jeanși vișinii de firmă și o hăinuță de blană de culoarea șampaniei. Plouase în averse toată ziua, dar nu avea umbrelă și nici nu-și pusese ceva pe cap. Picături de apă îi scânteiau ca diamantele în părul împletit.

Se opri o clipă în prag, concentrându-se. Era pe la trei și jumătate, într-o după-amiază de miercuri, adică perioada cea mai liniștită pentru barul Armstrong. Mulțimea de clienți de la prânz plecase de mult, iar pentru cei care veneau acolo după slujbă era prea devreme. În alte cincisprezece minute, doi profesori de liceu urmau să se oprească la una mică, și apoi câteva asistente de la spitalul Roosevelt, care ieșeau din tură la patru, însă deocamdată erau doar trei sau patru oameni în fața barului, o pereche care termina o carafă cu vin la o masă din față și cam atât. În afară de mine, bineînțeles, la obișnuita mea masă din spate.

M-a reperat imediat și i-am perceput albastrul ochilor chiar din celălalt capăt al încăperii. A trecut însă pe la bar ca să întrebe de mine înainte să-și croiască drum printre mese până în colțul în care stăteam.

Zise:

– Domnul Scudder? Mă numesc Kim Dakkinen. Sunt o prietenă de-a lui Elaine Mardell.

– M-a sunat. Ia loc.

– Mulțumesc.

Se așeză vizavi de mine, își puse poșeta pe masă, între noi, scoase un pachet de țigări și o brichetă, dar se opri înainte să-și aprindă țigara ca să mă întrebe dacă era în regulă. Am asigurat-o că era în regulă.

Vocea ei nu era de genul la care mă așteptasem. Era chiar catifelată și avea doar un ușor accent mid-western. După cizme, după blană și după trăsăturile severe, la fel și după numele exotic, anticipasem ceva desprins mai degrabă din fantezia unui masochist: aspru și rece și european. Era, de asemenea, mai tânără decât mi se păruse la prima privire. Sub douăzeci și cinci de ani.

Își aprinse țigara și puse bricheta deasupra pachetului de țigări. Chelnerița, Evelyn, făcuse ore suplimentare în ultimele două săptămâni, pentru că primise un mic rol într-un spectacol în afara Broadway-ului. Mi se părea că e mereu pe cale să caște. A venit la masă în timp ce Kim Dakkinen se juca cu bricheta. Kim a cerut un pahar de vin alb. Evelyn m-a întrebat dacă mai voiam cafea, și când i-am spus că da, Kim a zis:

– A, bei cafea? Cred că și eu aș vrea tot cafea în loc de vin. E în regulă?

Când fata ne aduse comanda, puse în ceașcă zahăr și frișcă, amestecă, sorbi și îmi spuse că nu prea obișnuia să bea cafea, mai ales nu așa de devreme. Dar nu putea s-o bea neagră, ca mine, nu putuse niciodată să bea cafea neagră, trebuia să fie dulce și groasă, aproape ca un desert, și bănuia că asta era norocul ei, să nu aibă nicio problemă cu greutatea, putea să mănânce orice fără să pună pe ea niciun gram, nu-i așa că era norocoasă?

Am fost de acord că era.

O cunoșteam de multă vreme pe Elaine? De ani buni, am zis. Păi, ea n-o cunoștea chiar de atâta vreme, de fapt nici nu ajunsese în New York chiar așa de demult și nici n-o știa chiar așa de bine, însă credea că Elaine era a naibii de draguță. Nu eram de acord? Am fost de acord. Elaine avea și o judecată sănătoasă, foarte practică, e ceva, nu? Am fost de acord că era ceva.

I-am dat un răgaz să se simtă în largul ei. Turuia fără încetare vrute și nevrute, zâmbea și te privea în ochi în timp ce vorbea, și ar fi obținut probabil măcar premiul Miss Popularitate în orice concurs pe care nu l-ar fi câștigat de la bun început, iar dacă trebuia să treacă prin toate astea ca să ajungă la ce voia să-mi spună, eu unul nu eram câtuși de puțin deranjat. N-aveam niciunde să mă duc, nici altceva mai bun de făcut.

Zise:

– Ai fost polițist.

- Până acum câțiva ani.
- Și acum ești detectiv particular.
- Nu tocmai.

Ochii i se deschiseră larg. Erau de un albastru foarte viu, o nuanță neobișnuită, și m-am întrebat dacă purta lentile de contact. Lentilele fine pot face tot felul de lucruri curioase cu ochii, alterându-le unele nuanțe, intensificându-le pe altele.

- Nu am permis, i-am explicat. Când m-am hotărât că nu mai vreau să port insignă, nu mi-am dat seama că am nevoie de permis.

Sau de completat formulare, sau de întocmit dosare, sau de plătit impozite.

- Tot ce fac e absolut neoficial.
- Dar asta faci, nu? Din asta îți câștigi pâinea.
- Așa e.
- Și cum îi spui? La ce faci.

I-aș putea spune un mod rapid de a face bani, deși nu mă prea grăbesc. Munca mă găsește pe mine. Mai mult refuz decât accept, iar cazurile la care spun „da“ sunt cele pe care nu știu cum să le refuz. Pe moment, mă întrebam ce voia femeia asta de la mine și ce scuză să găsesc ca s-o refuz.

- Nu știu cum să-i zic, i-am răspuns. Poate că fac servicii prietenilor.

Fața i se luminează. Zâmbise întruna încă de când intra-se pe ușă, dar era primul zâmbet care îi ajungea până la ochi.

- Păi, la naiba, e perfect, zise. Mi-ar prinde bine să-mi

faci un serviciu. Până la urmă, mi-ar prinde bine un prieten.

- Care-i problema?

Câștigă timp de gândire aprinzându-și altă țigară, apoi își plecă ochii și își privi mâinile în timp ce potrivea bricheta pe mijlocul pachetului de țigări. Ungھیile erau îngrijite, lungi, dar nu peste măsură, și date cu oja de culoarea vinului de Porto. Pe degetul mijlociu al mâinii stângi purta un inel de aur cu o piatră mare, pătrată.

Zise:

- Știi cu ce mă ocup. La fel ca Elaine.
- Mi-am dat seama.
- Sunt prostituată.

Am dat din cap. Se îndreptă în scaun, își încordă umezii, își potrivi haina, o deschise la gât. Am simțit o undă de parfum. Mai simțisem cândva mireasma asta picantă, dar nu-mi puteam aminti cu ce ocazie. Am ridicat ceașca și mi-am terminat cafeaua.

- Vreau să ies.
- Din brânșa asta?
- Dădu din cap.

- Fac asta de patru ani. Adică am ajuns aici acum patru ani, în iulie. August, septembrie, octombrie, noiembrie. Patru ani și patru luni. Am douăzeci și trei de ani. Înseamnă că sunt tânără, nu?

- Da.
- Nu prea mă simt tânără.

Își potrivi iar haina și o închise la loc. Lumina se răsfrânse

– Când m-am dat jos din autobuz, acum patru ani, aveam o valiză într-o mână și o geacă de blugi în cealaltă. Acum am asta. E de nurcă.

– Îți vine bine.

– Aș schimba-o cu vechea geacă de blugi, zise, dacă mi s-ar da anii înapoi. Nu, n-aș schimba-o, pentru că, dacă i-aș primi înapoi, aș face exact același lucru cu ei, nu? Ah, de-aș avea iar nouășpe ani și aș ști ce știu acum, dar asta s-ar putea doar dacă aș fi început cu prostiile la cînșpe ani, și acum aș fi moartă. Bat câmpii. Scuze.

– N-ai de ce. Vreau să ies din viața asta.

– Și ce-o să faci? Te întorci în Minnesota?

– Wisconsin. Nu, n-o să mă întorc. Nu mă așteaptă nimic acolo. Dacă vreau să ies nu înseamnă neapărat că vreau să mă întorc.

– OK.

– Pot să intru într-o grămadă de probleme. Reduc lucrurile la două alegeri, adică dacă A nu e bun, înseamnă că m-am pricopsit cu B. Dar nu-i bine așa. Mai e tot restul alfabetului.

Putea oricând să predea filozofie.

– Și eu când intru în scenă, Kim?

– A, da.

Am așteptat.

– Am peștele ăsta...

– Și nu te lasă să pleci?

– Încă nu i-am spus nimic. Cred că e posibil să știe, dar

n-am spus nimic și nici el n-a spus nimic și...

Toată partea de sus a corpului îi tremură o clipă, și perle mici de transpirație îi apărură deasupra buzelor.

– Ți-e frică de el.

– Cum ți-ai dat seama?

– Te-a amenințat?

– Nu chiar.

– Ce înseamnă asta?

– Nu m-a amenințat niciodată. Dar *mă simt* amenințată.

– Au mai încercat și alte fete să plece?

– Nu știu. Nu știu mare lucru despre celelalte fete ale lui.

E total altfel față de alți pești. Cel puțin față de cei pe care-i știu.

Toți sunt altfel. Întrebați-le pe fete.

– Cum așa? am zis.

– E mai rafinat. E liniștit.

Sigur că da.

– Cum îl cheamă?

– Chance.

– Nume sau prenume?

– Așa-i spune toată lumea. Nu știu dacă-i nume sau prenume. Poate că nu-i niciuna, nici alta, poate-i o poreclă. În viața asta, toți oamenii au nume diferite pentru ocazii diferite.

– Kim e numele tău adevărat?

Dădu din cap.

– Dar am și un nume de stradă. Am avut alt pește înaintea lui Chance, un tip pe nume Duffy. Duffy Green, așa-și

spunea, dar tot el era și Eugene Duffy și mai avea un nume pe care-l folosea uneori și pe care l-am uitat.

Zâmbi unei amintiri.

– Eram așa de necoaptă când m-a învățat cum e pe stradă... Nu m-a luat direct de la autobuz, dar tot aia era.

– E negru?

– Duffy? Sigur. La fel e și Chance. Duffy m-a trimis pe stradă. Plimbarea pe Lexington Avenue și, uneori, când acolo era prea mare agitație, treceam râul până la Long Island City.

Închise ochii o clipă. Apoi îi deschise și zise:

– Mi-a trecut adineauri prin fața ochilor amintirea vieții de stradă. Numele meu de stradă era Bambi. În Long Island City îi rezolvam pe băieți în mașinile lor. Conduceau până acolo de peste tot din împrejurimi. În Lexington aveam un hotel pe care-l foloseam. Nu-mi vine să cred că făceam asta, că trăiam așa. Doamne, eram *necoaptă!* Nu eram inocentă. Știam de ce am venit la New York, dar eram necoaptă, să știi.

– Câtă vreme ai stat pe stradă?

– Trebuie să fi fost cinci, șase luni. Nu eram prea bună. Arătam cum trebuie și puteam, știi, să mă achit de toate cele, dar nu prea aveam știința străzii. Și de vreo două ori m-a apucat panica și n-am mai fost în stare de nimic. Duffy mi-a dat ceva marfă, dar singurul efect a fost că mi s-a făcut rău.

– Marfă?

– Știi tu. Droguri.

– Aha.

– Apoi m-a plasat într-o casă și a fost mai bine, însă lui nu-i plăcea pentru că așa avea mai puțin control. Era un apartament mare lângă Columbus Circle și mergeam la muncă acolo ca și cum aș fi mers la birou. Am stat în apartament, nu știu, poate încă șase luni. Cam atât. Și apoi am ajuns la Chance.

– Cum s-a întâmplat asta?

– Eram cu Duffy într-un bar. Nu un bar pentru pești, un club de jazz, și Chance a venit și s-a așezat la masa noastră. Am stat toți trei și-am vorbit, după aia m-au lăsat la masă și au ieșit și au discutat, după care Duffy a intrat înapoi singur și mi-a spus că trebuie să merg cu Chance. Am crezut că voia să-mi spună să-l rezolv, știi, un număr, și m-am supărat pentru că trebuia să fie seara noastră împreună și n-aveam chef să lucrez. Înțelegi, nu l-am văzut pe Chance ca pe un pește. Apoi mi-a explicat că de-atunci încolo urma să fiu fetița lui Chance. M-am simțit ca o mașină vândută.

– Asta a făcut? Te-a vândut lui Chance?

– Nu știu ce-a făcut, dar am mers cu Chance și a fost în regulă. A fost mai bine decât cu Duffy. M-a scos din apartamentul ăla, m-a pus să răspund la un telefon și uite așa au trecut, ăă, trei ani.

– Și vrei să te scot.

– Poți?

– Nu știu. S-ar putea să te descurci singură. Nu i-ai spus nimic? N-ai făcut nicio aluzie, n-ai vorbit cu el nimic despre asta?

– Mi-e frică.

– De ce?

– Că mă omoară sau mă taie sau ceva de genul ăsta. Sau că mă convinge să nu fac asta.

Se aplecă și îmi cuprinse încheietura cu degetele ei cu unghii de culoarea vinului de Porto. Era în mod clar un gest calculat, dar nu mai puțin eficient. I-am adulmecat aroma picantă și i-am simțit impactul sexual. Nu eram excitat și nu o doream, dar nu puteam să nu-i remarc forța sexuală. Zise:

– Mă poți ajuta, Matt?

Și, imediat:

– Te deranjează dacă-ți spun Matt?

A trebuit să râd.

– Nu, am spus, nu mă deranjează.

– Fac bani, dar nu ajung să-i țin eu. Și nu prea fac mai mulți decât pe stradă. Dar tot am strâns ceva.

– Zău?

– Am o mie de dolari.

N-am spus nimic. Își deschise geanta, scoase un plic alb, introduse o unghie sub clapă și îl deschise. Scoase un teanc de bancnote din el și îl puse pe masă, între noi.

– Ai putea să vorbești cu el pentru mine, zise.

Am luat banii, i-am ținut în mână. Mi se oferea șansa să servesc drept intermediar între o prostituată blondă și un pește negru. Nu era un rol după care să fi tânjit vreodată.

Am vrut să-i dau banii înapoi. Însă ieșisem de nouă sau de zece zile din spitalul Roosevelt și le datoram ceva bani, și pe întâi ale lunii trebuia să plătesc chiria, și nu le mai

trimisesem bani Anitei și băieților de mai multă vreme decât îmi puteam aminti. Aveam ceva bani în portofel și încă pe-atât în bancă, dar totalul nu era cine știe ce, iar banii lui Kim Dakkinen erau la fel de buni ca oricare alții și ușor de câștigat. Ce importanță avea cum îi făcuse?

Am numărat bancnotele. Erau de o sută, folosite, zece în total. Am lăsat cinci pe masă, în fața mea, și i le-am înapoiat pe celelalte cinci. Ochii i se măriră puțin și mi-am spus că în mod sigur purta lentile de contact. Nimeni nu are ochi de o asemenea culoare.

– Cinci acum și cinci mai târziu, am zis. Dacă reușesc să te scot.

– S-a făcut, zise, și deodată râse forțat. Ai fi putut să-i iei pe toți o mie din prima.

– Poate că lucrez mai bine doar cu un stimulent. Mai vrei cafea?

– Dacă iei și tu. Și cred că mi-ar plăcea și ceva dulce. Au desert aici?

– Plăcinta cu nucă e bună. Și cea cu brânză.

– Îmi place la nebunie plăcinta cu nucă, zise. Mi-e întotdeauna o poftă teribilă de dulciuri, dar nu pun niciun gram pe mine. Nu-i așa că sunt norocoasă?

DOI

Aveam o problemă. Ca să vorbesc cu Chance trebuia să-l găsesc, iar ea nu putea să-mi spună cum.

– Nu știu unde stă, zise. Nimeni nu știe.

– Nimeni?

– Niciuna din fetele lui. Țasta-i marele joc de-a ghicitul pe care-l jucăm atunci când se-ntâmplă să fim împreună și el nu-i acolo. Încercăm să ghicim unde stă Chance. Îmi aduc aminte că într-o noapte eu și altă fată, Sunny, eram împreună și ne prosteam, și ne-au venit tot felul de idei, una mai caraghioasă decât alta. Cum ar fi că stă cu chirie în Harlem cu mama lui paralizată sau că are o vilă în Sugar Hill, sau că are o fermă undeva în suburbii și face naveta. Sau că are două valize în mașină și se îmbracă cu ce-i în ele și doarme câteva ore pe noapte în vreunul din apartamentele noastre.

Căzu pe gânduri câteva clipe.

– Când e cu mine, nu doarme niciodată. Dacă ajungem în pat, mai stă puțin după ce terminăm, pe urmă se îmbracă și pleacă. Mi-a spus odată că nu poate dormi dacă mai e cineva în cameră.

– Și dacă trebuie totuși să vorbești cu el?

– Mi-a dat un număr de telefon, însă răspunde altcineva. Poți suna oricând, la orice oră din zi sau din noapte, și îți răspunde un operator. Își verifică mereu mesajele. Oriunde am fi, le verifică la fiecare treizeci de minute sau cel mult din oră în oră.

Mi-a dat numărul și l-am notat în carnet. Am întrebat-o unde își parca tipul mașina. Nu știa. Nu-și amintea numărul de înmatriculare? A clătinat din cap.

– Nu observ niciodată lucruri de genul ăsta. Are un Cadillac.

– Ce surpriză. Pe unde umblă?

– Nu știu. Dacă vreau să dau de el, îi las un mesaj. Nu ies să-l caut. Vrei să spui dacă e vreun bar în care bea de obicei? Sunt o grămadă de locuri în care se duce uneori, dar niciunul în care merge regulat.

– Ce face?

– Cum adică?

– Se duce la meciuri? Pariază? Cum se distrează?

Reflectă asupra întrebării.

– Face diverse lucruri, zise.

– Cum ar fi?

– Depinde cu cine e. Mie îmi place să merg în cluburi de jazz, așa că dacă-i cu mine, acolo mergem. Pe mine mă sună dacă are chef de așa ceva seara. Mai e o fată, nici măcar n-o cunosc, dar se duc împreună la concerte. Știi, muzică clasică. Carnegie Hall și chestii de genul ăsta. Altă fată, Sunny, se dă în vânt după sport, și o duce la meciuri.

– Câte fete are?